

Møde, hvor han sagde — jeg husker ikke ret Ordene, — at Ministeriet albrig har brugt Hensynet til Udlandet som nogen Trusel for at fremtvinge en Afgjørelse, som stred mod Folkets Vnske, og jeg benytter Leiligheden til at sige, at da jeg omtalte Sagen i forrige Møde, tænkte jeg aldeles ikke paa Ministeriet i den Henseende. Derimod var der en Anden, der i forrige Møde talte om Hensynet til Udlandet, og talte, som om han havde Myndighed. Han sagde jo rigtignok, at det var Udlandet ligegyldigt, hvad Forfatning vi havde, men paastod dog, at Udlandet krævede en Afgjørelse. Jeg troer dog nu ikke, at han havde nogen Myndighed til at tale om Udlandet; han veed ikke mere om Udlandet, end vi andre Dødelige, og jeg skal sige hvorfor; det er, fordi Udlandet ikke selv veed, hvad det vil. Det eneste Udland, han kender noget næriere til, har jeg for gode Tanker om, til at jeg skal troe, at det vilde os noget Dndt, fordi vi i nogen Tid endnu hørte med Fire, siden det selv i lang Tid har hørt med Fire, og først for nylig har faaet et Hjerteski med To, der endnu ikke er prøvet. Det vil jeg altsaa slaae fast, at Hensynet til Udlandet maa reent falde bort, og det har lettet en Steen fra mit Hjerte, og den Grund, man altsaa har hentet dervfra, for at vi skal tilstræbe en Afgjørelse, synes mig at være soundet ind en heel Deel. Men til Slutning vil jeg anføre en Grund, ikke blot for Bibeholdelsen af Grundloven af 5te Juni, men ogsaa for dens Udvidelse til alle Sager, altsaa ogsaa til de saakaldte Fællessager, og det er en Grund, som jeg synes maa finde Indgang hos mine Modstandere. De heise jo Nationalitetens eller Folkelighedens Fane, og det gjør jeg med, ligesaa inderlig som De; men efter mit Syn er en kraftig Folkefølelse uadskillelig fra Folkelighed, især i et lille Folk. Det er muligt, at i de store Folk de Fornemme, de Privilegerede, de Dannede og Nige kunne være Bærere af Folkefølelsen; og det ville De maaskee anføre, at vi see i England. Men jeg vil dog gjøre opmærksom paa en Ting, og det er, at, skjøndt der naturligvis er en engelsk Folkefølelse, saa er den dog for Tiden af en temmelig miøslig Natur, og under Reformdebatten saae jeg den mærkelige Yttring, at den virkelige en-

gelske Følelse og det ægte engelske Høisind skal man ikke søge netop hos dem, der nu ere privilegerede, men hos de Uprivilegerede. Jeg husker, at jeg har læst i et Blad, at en af Reformvennerne paastod, at hvis man havde spurgt de Uprivilegerede i England, om deres Land skalde hjælpe Danmark, saa havde de Alle som En svaret Ja — ja, det er dog maaskee for stærkt et Udtryk; men imidlertid er det dog bekendt, at de Privilegerede, baade Tories og Whigs, slet ikke vilde hjælpe os; der seer jeg altsaa et lille Bink om, hvor jeg skal søge det engelske Høisind. I Frankrig derimod er der vel et mindre Maal af politisk, eller hvad jeg vilde kalde parlamentarisk Frihed, som gaar ud paa en saa stor Indskrænkning af Kongemagten som muligt, men der er en stor politisk Righed der, og derfor i mine Tanker ogsaa en ret kraftig Folkefølelse, en fransk Følelse, ikke blot hos de Dannede og Høitstaende, men ogsaa hos dem; man kalder det menige Folk, hvorfor ogsaa han, som staaer i Spidsen for det franske Folk, har sagt, at han hos det menige Folk har fundet Folkets Genius bedst og reneest. Derfor er det mine Tanker, at naar man vil Nationalitetens Fremme, skal man støtte Righeden, og De have syndet mod Deres egen Livsopgave ved bestandig paa eengang at tale om Folkeligheden, og saa tale mod Righeden; thi derved have De bragt de folkelige Bestræbelser i Vanry. Der har nemlig ganske vist det menige Folk brugt sin Forstand og troet, at der laa Noget bagved, saa at Mange ikke rigtig have villet troe derpaa, naar man talte om Danmark og den danske Sag, idet de meente, at en saadan Tale havde en Ræv bag Dret og vilde benytte Hjertet for saa at faae dem til at give efter i en anden Retning. At dette ikke er grebet ud af Luften, vil jeg bevise ved netop at tale efter min Erfaring, thi paa min Egn ere de, der tale Folkelighedens Sag, til lige Righedens Talsmænd, og derfor er der slet ingen Mistanke imod Bestræbelserne for Folkeligheden. Jeg vil inderlig bede Dem om, hvis det er Alvor, at De ville føre Dansthedens Sag igennem og knuse alt Hjemmethysteri, at slutte sig til det menige Folk, thi De trænge til det. Det er ikke muligt for nogen enkelt privilegeret Stand, selv om den er nok saa høitænkende og høit-